

Mikkelinpäivä

Evankeliumi, Matt. 18: 1 -11.

” Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan. Sentähden joka itsensä alentaa niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa.” Näin sanoo meidän Herramme tämän päivän evankeliumissa. Puheentapa **” tulla taivaan valtakuntaan”**, jota Vapahtajamme usein kuultiin käyttävän, merkitsee samaa kuin **tulla Jumalan lapseksi**.

Taivaan valtakunta on se armon valtakunta, jonka Jeesus Kristus on rakentanut ja, jossa Hän on kuningas. Se pidetään voimassa täällä maan päällä niin kauan kuin ihmisiä on, hamaan kunniaan valtakuntaan asti, jolloin Herra Jeesus on ilmaantuva voimassansa ja kunniasanssa. Aina siihen asti on Herralla Jeesuksella tässä maailmassa valtakunta, jossa Hän on kuningas, ja tämän valtakunnan alamaiset ovat armoitettuja syntisiä, jotka uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle ovat Hänessä löytäneet syntien anteeksiantamisen, elämän ja autuuden.

Kuinka siis tähän valtakuntaan taidetaan päästä sisälle? Jeesus sanoo, että meidän täytyy **kääntyä ja tulla niin kuin lapset**, muutoin ei sinne sisälle päästä. Hän otti lapsen esimerkiksi ja opastukseksi niille, jotka taivaaseen tahtovat päästä, sentähden että lapsi useimmiten on yksinkertainen, vilpitön ja nöyrä. Mutta näin ei juuri aina ole lasten laita, sen me kyllä näemme, sillä kun turmelus heissä kasvaa, niin ei tämä mieli enää ole heissä. Mutta Jeesus tahtoo sanoa: Ne jotka tahtovat tulla taivaan valtakuntaan, niiden täytyy olla yksinkertaisia, vilpittömiä ja nöyriä; ja sillä Hän kieltää taivaaseen pääsemisen kaikilta, jotka ovat ylpeitä, kopeita, viekkaita ja itseensä luottavia. Se on painava sana, kun hän sanoo: **” Totisesti minä sanon teille”**. Te taidatte vahvasti luottaa siihen, ettei yhtäkään sivutietä ole, ei toista porttia, jonka kautta taivaaseen päästään; yksi ainoa tie on; ei yhtäkään muuta neuvoa: **” Totisesti, minä sanon teille: ellette käänny ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan.”** Tämä on aine, josta ei koskaan voida puhua liiaksi. Meidän Herramme kertoo useasti tämän neuvonsa

nöyryyteen. Kerran Hän näki, kuinka vieraat pidoissa etsivät ylimmäisiä istuimia. Luonnostansa ihminen on ylpeä ja kopea, etsii ulkonaisia etuja ja pyytää siinä päästä niin pitkälle kuin mahdollista on. Sitä vastoin sanoo meidän Herramme, että ennemmin pitäisi istua alimmaiselle sijalle. Nämä hyvät neuvot on Hän antanut. Mutta se nähdään kyllä, kuinka vähän niitä noudatetaan niin kauan kuin ihmisen sydän ei ole alennettu. Ihmissääntöjen opettajat ovat jo monta sataa ajastaikaa saarnanneet itsensä väsyksiin, että ihmisten pitäisi olla nöyriä, mutta kuinka taidetaan olla nöyriä, ellei sydän tule muutetuksi?

Tämän päivän evankeliumi antaa meille johdatuksen puhumaan jotakin **autuaasta nöyryydestä**. Siinä me tahdomme tutkistella:

Sen tarpeellisuutta, sen perustusta ja sen autuaasta harjoitusta

Autuaalla nöyryydellä ymmärretään ihmisen itsensä tuntemista ja sydämen taipumusta ja alentamista, mikä sana on myös evankeliumissa: ” **Joka itsensä alentaa, niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa.**”

Kun siis puhutaan autuaasta nöyryydestä, niin ymmärretään sillä kaikkea, mikä tulee ihmisen oikeaan itsensä tuntemiseen, kun hän tuntee itsensä siinä köyhyyydessään ja viheliäisyydessään, jossa hän luonnostansa on, ja kun tämä itsensä tunteminen vaikuttaa syvän taipumisen ja mielikarvouden oman pahuutensa tähden. Tämän tarpeellisuuden me kyllä näemme Vapahtajan sanoista, kun Hän sanoo, **ettei muutoin ole mahdollista päästä taivaaseen**. Tämä asia on myös monessa muussa paikassa Pyhässä Raamatussa meillä selkeänä; kaikki osoittaa, että toinen itsensä tunteminen, taivutettu ja nöyrä mieli tarvitaan, jos tahdotaan autuaaksi ihmiseksi ja taivaan valtakunnan asukkaaksi. Vanhassa Testamentissa sanotaan, että Herra asuu ” **niiden tykönä, joilla särjetty ja nöyrä henki on.**” Jes. 57: 15. Herra kauhistuu ylpeitä silmiä. Snl. 6: 17 ” **Hän katsoo kaikki korkiat ylös;**” Job. 41: 25. Uudessa Testamentissa sanotaan: ” **Sillä se mikä ihmisille on korkia, se on Jumalan edessä kauhistus.**” Luuk. 16: 15. Apostolit myös vaativat alinomaa tätä tarpeellista itsensä tuntemista, ja että ihmisten pitäisi tuntea mahdottomuutensa ja huonoutensa, mikäli he tahtovat tulla autuaiksi. Huonot, viheliäiset, raskautetut, sairaat ja kaiken hyvän suhteen köyhät ihmiset, ovat niitä, joissa Herra Jeesus voi ryhtyä toimimaan. Niin todistaa Jumalan sana; ja asian luonto vaatii sen; sillä kuinka voi autetuksi tulla sellainen, joka ei vielä tunne olevansa viheliäinen ja tarvitsevansa apua? Se on aivan niin kuin sairas, joka ei tunne sairauttansa, eikä usko parantajaa tarvitsevansa, eikä myös halaja sitä. Kuinka voi ihminen tulla armoon Kristuksessa Jeesuksessa, kuinka pyytää syntein anteeksi antamista, ellei hän tunne itseänsä apua

tarvitsevaiseksi syntiseksi, ellei hän tunne itseänsä hädässänsä ja viheliäisyydessänsä?

Tämä on myös pääsyy, miksi niin monet tuhannet ihmiset käyvät omia teitänsä, eivätkä tule autuuden osallisuuteen Kristuksessa Jeesuksessa. Miksi niin harvat ihmiset ovat halullisia tuntemaan Jeesuksen lunastajaksensa, syntiensä sovittajaksi, syntiensä poispyyhkijäksi ja uhriksi heidän syntiensä edestä? Voi! eivät he tiedä olevansa viheliäisiä ja raadollisia, köyhiä, sokeita ja alastomia, vaan juoksevat hulluudessaan, ajattelevat ja sanovat myös: ”**Minä olen rikas, ja olen rikastunut, enkä mitään tarvitse.**” Ja niin ei heitä voida auttaa. Se autuaallinen nöyryys on sentähden **tarpeellinen**. Joka tahtoo autuaaksi tulla, joka tahtoo syntien anteeksiantamista Jeesuksen veressä, joka tahtoo tulla meidän Herramme ja Vapahtajamme kanssa siihen läheiseen yhteyteen, joka Hänen ja syntisen välillä oleman pitää, hänellä pitää olla nöyryytetty sydän, ja hänen täytyy pitää itsensä halpana; hänen pitää suuren tarpeensa elävällä tuntemisella tulla Jeesuksen tykö köyhänä, viheliäisenä ja apua tarvitsevaisena. Jokaiselle, joka mielellään tahtoo tietää, mitä tarvitaan, jos armoitetuksi ja autuaaksi sieluksi pitää tultaman, ehdotetaan siis sanoa: aloita viheliäisyytesi tuntemisesta; katso että tulisit Jeesuksen sinun Vapahtajasi tykö viheliäisenä ja armoa tarvitsevana syntisenä. Silloin kun ei sinulla enää mitään ole, et tiedä mitään hyvää edessäsi, silloin kun tunnet kaiken köyhyytesi ja viheliäisyytesi, silloin sinä olet kaikkein lähinnä autuutta; silloin kun tulet köyhänä ja nöyryytettynä, silloin Jeesus avoimella sylillä sinua kohtelee ja kutsuu sinut käymään sisälle taivaan valtakuntaan.

Nyt on kysymys siitä, kuinka tähän tullaan, **ja mikä tämän autuaan nöyryyden perustuksena on?** Ihmiset sanovat useasti: Minä tahtoisin mielelläni olla nöyrä, tahtoisin tulla Jeesuksen tykö taivutettuna ja tarvitsevaisena, mutta löydän aina itsessäni niin paljon ylpeyttä. Vastaus siihen on: Tätä autuasta itsensä tuntemista emme suinkaan voi toinen toisellemme opettaa omalla järjellämme eli parhaallakaan selityksellä; emme taida tehdä toinen toistamme vaivaisiksi, köyhiksi, taipuneiksi syntisiksi. Ainoa neuvo on tulla särjetyllä ja armoa isoavaisella sydämellä Jeesuksen Kristuksen, ristiinnaulitun maailman Vapahtajan tykö.

Sielulle ei taideta määrätä tiettyä aikaa, jonka hänen pitäisi käyttää tullaksensa oikein särjetyksi, nöyryytetyksi ja hengessä köyhäksi. Ei sille sielulle voida muuta kuin neuvoa häntä kohdastansa Jeesuksen tykö; ja jos hänellä on avatut korvat kuulemaan suloista elämän sanaa, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan, vapahtamaan ja autuaaksi tekemään syntisiä, niin Pyhä Henki totisesti itse saattaa sen hyvän työn täytäntöön. — Sellaiselle sielulle ylistetään Jeesusta ristin puussa, kaikissa Hänen haavoissansa.

Kohta kun joku sielu saa sen mielen, että minä tahtoisin mielelläni tulla autuaaksi, niin häntä neuvotaan heti Jeesuksen tykö ja sanotaan: Yksi mies on

Mikkelinpäivä

saapuvilla, joka on kuollut meidän edestämme, joka on vuodattanut verensä meidän viheliäisten ihmisten edestä. Nosta silmäsi ja katso sitä miestä, katso Jeesusta, joka ojennetuilla käsillä riippuu ristin puussa! Tämä on tuo paras neuvo saada itsensä tunteminen ja autuas alhaisuus toteutumaan ihmisessä; sillä mitä enemmän me katsomme Jeesuksen puoleen, mitä enemmän Pyhä Henki saa meille tehdä selkeäksi sitä, minkä Hän on tehnyt ja kärsinyt meidät autuaiksi tehdäkseen, sitä enemmän me vaivumme alas tomuun. Jeesuksen kärsimisessä me oikein näemme, minkä Jumalan vihan meidän syntimme ovat syyttäneet, ja kuinka kiivas Hän on niitä rankaisemaan. Mitä enemmän me katselemme Jumalan Karitsaa, joka kantaa maailman synnit, ja niitä suuria aarteita, jotka meillä Hänen kärsimisestänsä ovat; sitä enemmän kova sydän särjetään, ja sitä enemmän me tunnemme itsemme köyhyydessämme ja suuressa viheliäisyydessämme. Autuas Jumalan lahja, se että me taidamme olla vähäiset ja huonot omissa silmissämme, toteutuu kohta sielussa, kun me alamme halajamaan päästä taivaan valtakuntaan. Sillä silloin, niin kuin sanottu, ei ole muuta neuvoa sille, joka tahtoo tulla autuaaksi, kuin köyhänä syntisenä tulla Jeesuksen syntisten Vapahtajan tykö. Oma työ, oma toimi ja itsetehty autuus katoavat. Vain hengessä vaivaiset sielut ovat niitä, jotka pääsevät taivaan valtakuntaan; sillä meidän Herramme sanoo, että niiden on taivaan valtakunta. Matt. 5: 3. Ah! kuinka vähäiset, huonot ja mahdottomat nämä ovat omissa silmissänsä! He tuntevat itsensä kadotuksen ansainneiksi ja kauhistuvat omia tekojansa, ajatuksiansa ja puheitansa; he tunnustavat täydestä sisällisestä tuntemisesta Herransa edessä: minä olen vaivainen ja viheliäinen! Sellainen on totuudessa kaikkein ihmisten tila; ”**Sillä kaikki ovat he syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. Mutta sen me tiedämme, että kaikki mitä laki sanoo sen hän sanoo niille, jotka lain alla ovat: että jokainen suu pitää tukittaman ja kaiken maailman pitää Jumalan edessä vikapää oleman**, Room. 3: 23,19. Mutta sen pahempi! sitä ei tahdo monikaan ihminen tunnustaa eli myöten antaa. Siitä kaikki oman vanhurskauden petos johtuu ja se luulo, että he ovat hyviä, autuaita ja parempia kuin muut. He luulevat olevansa rikkaita, itsellensä kyllin olevan eikä mitään puuttuvan. Hengessä köyhä, jonka oma taivaan valtakunta on, ei ajattele niin itsestänsä; hän ei pidä itseänsä missään arvossa, vaan arvaa itsensä kaikkein mahdottomimmaksi, ei siksi, että hän törkeitä syntejä ja kauhistuksia olisi tehnyt, vaan saastaisen sydämensä tähden. Hän havaitsee itsessänsä vikoja kaikissa, myöskin niissä, mitä muut ihmiset hänessä ylistävät ja kiittävät. Ei hän taida kerskata mitään tehneensä eli ansainneensa. Hänen ainoa toivonsa, hänen sydämensä uskallus ja jokapäiväinen huutonsa on tämä: ole minulle armollinen, sinä armahtavainen Jeesus! armahda minua syntistä.

Niin monet ihmiset, jotka menevät tämän ohitse, tekevät itse asian itsellensä raskaaksi. Niiden sielujen seassa, jotka autuutta halajavat, eivät ole harvassa

Mikkelinpäivä

ne esimerkit, jotka monella tavalla vaivaavat itseänsä autuaiksi tullaksensa, mutta eivät koskaan tule todella nauttimaan sitä autuutta, jonka Jeesus meidän Vapahtajamme kärsimisellensä ja kuolemallansa meille on ansainnut. Vikana on usein se, etteivät he ole tulleet autuaaseen itsensä tuntemiseen eikä totiseen hengen köyhyyteen. Niin kauan kuin se puuttuu, Vapahtaja ei taida ottaa heidän sielujansa parantaaksensa. Parantajan tavoin Hän tahtoo parantaa sairaita, jotka sairautensa täysin tuntien Hänen tykönänsä etsivät apua.

Niin muodoin meidän käydessämme itsekukin sisälle taivaan valtakuntaan täytyy ajatella nöyrästi itsestämme ja olla köyhiä, syntisiä ihmisiä. Jeesus ottaa mielellään syntisiä vastaan. Hän menee syntisten ystävänä avoimella sylillä sellaisia sieluja vastaan. Ei yksikään kieli taida sanoa, kuinka kallis Jeesus on heidän mielestensä; ilolla he panisivat henkensäkin alttiiksi saadaksensa tuntea Hänet, maistaa Hänen rakkauttansa ja tulla vakuuttuneiksi Hänen suloisesta armostansa. Ja Jeesus vakuuttaa heidät jumalallisella visseydellä Hänen armostansa sanoen: Minun poikani! minun tyttäreni! ota minun armoni vastaan; usko minun päälleni! minä näin sinun veressäsi makaavan; ja kun sen itse tunsit, niin pakahtui sydämeni sinua kohtaan. En minä taida sinua armahtamatta olla. Armo ja autuus on sinulle ansaittu, taivas on sinun omasi.

Tämä autuas alhaisuus ja köyhyys hengessä pitää lakkaamatta noudattaman meitä, läpi kaiken meidän kristillisyytemme. Emme tule täydellisiksi niin kauan kuin me maan päällä elämme. Täällä on aina köyhyys, viheliäisyys ja heikkous; sentähden täytyy meidän aina seisoa Hänen edessänsä tarvitsevaisina, huonoina ja viheliäisinä. Mutta Hän tahtoo myös joka päivä vastaudesti armoittaa, virvoittaa ja lohduttaa meitä. Hänen armonsa on joka päivä uusi meitä kohtaan. Ei Jeesuksen tykö tulla ylpeällä mielellä. Köyhänä ja syntisenä ihmisenä Hänen edessänsä saadaan armo ja rauha, ja Hänen haavoissansa löydetään elämä ja autuus. Ja tämä Hänen armonsa nöyryyttää sydämen yhä enemmän. Mutta jos joku jälleen alkaisi ylpeillä itsestensä, niin hän on vaarassa kadottaa autuuden. Jos me tarkasti kysymme syytä, miksi monikin sielu jälleen on joutunut harhateille, niin me saamme huomata tämän useimmiten tapahtuneen siitä syystä, että hän on sydämen nöyryydestä luopunut ja joutunut ylpeyden kukkuloille. Omat korkeat luulot ovat aina enemmän saaneet sijaa, ja niin hän on langennut armosta Jeesuksessa Kristuksessa. Joka tahtoo lakkaamatta nauttia Jeesuksen armahtamista ja rakkautta ja täällä elää tyytyväisenä, autuuden täydellisessä nautinnossa, hänen pitää pysymän vähäisenä omassa mielessänsä, köyhänä ja armoa tarvitsevaisena. Niin kauan kuin sielu tuntee köyhyytensä, on hänen Herransa ja Vapahtajansa runsaasti virvoittava ja armoittava häntä, aina siihen asti, että hän saa käydä porteista sisälle taivaan valtakunnan täydelliseen riemuun, joka on Jumalan oikealla kädellä, iankaikkisessa kunniaassa.

Mikkelinpäivä

Sentähden, jos oma henki, oma tahto tai muu senkaltainen liikkuu meissä, niin paetkaamme kiireesti Jeesuksen tykö, valittakaamme hätäämme Hänelle ja etsikäämme Hänen apuansa. Ei Hän koskaan syntistä syökse pois tykönsä, sen Jumalan sana todistaa. Joka köyhänä ja viheliäisenä Jeesuksen haavojen tykö tulee, hän saa totisesti syntinsä anteeksi, saa rauhan ja autuuden, ja häneen ei koskaan suutu Jeesuksen uskollinen sydän, Jeesuksen, joka on sula rakkaus ja joka on mennyt kuolemaan meidän edestämme. Sen me toinen toisellemme varmasti voimme todistaa ja lohduttaa itseämme keskenämme näillä Jumalan autuilla lupauksilla.

Ah! jos jokainen, joka ei vielä ole etsinyt ja löytänyt armoa Jeesuksen veressä, mahtaisi syntisenä, nöyränä ja taipuneena käydä edes Hänen tykönsä, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi, uskon kautta Hänen veresssänsä. Siinä hän löytäisi syntien anteeksisaamisen, elämän ja autuuden.

Joka jo on tullut tähän autuaaseen kokemiseen, ja tietää kuinka runsaasti Jeesus hänet on armoittanut, hän mahtaa huolta pitäen valvoa autuaan sydämen nöyryyden ja totisen hengen köyhyyden ylitse. Silloin me varmasti aina enemmän kasvamme armossa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Silloin me aina enemmän saamme maistaa Hänen rakkauttansa ja nähdä Jeesuksen Kristuksen kunnian kuin ainoan Pojan kunnian Isästä, täynnä armoa ja totuutta, ja Hänen täydellisyydestänsä me saamme joka päivä armon armosta. Aamen.